

ved en extraordinær Skat, men derimod at disse Udgifter ikke kunne afholdes ialtsald ikke i et saa indskrænket Tidsrum, som vi maa gisfe, naar man alene vil holde sig til det Overflud, der er tilstede paa vort Budget; thi der kan da fornøftigvis ikke være Tale om enten at gaa fremad eller at have noget til Raadighed til andre Foranstaltninger, hvilket vi ogsaa meget maa ønske. Der kan naturligvis være Tvivl om, hvorledes den finantstuelle Stilling vil udvilde sig i den kommende Aarrække, men man kan dog ved de tilstedeværende Midler danne sig en begrundet Mening og det en temmelig bestemt Mening herom, nemlig, naar man ser paa de senere Aars finantstuelle Regnskaber, og naar man betragter den nuværende Finantslov og endelig tager med under Beregningen saadanne Udgifter, som man kan sige maa være forestaaende i den kommende Tid. Jeg skal da vedkjende mig den Opfattelse, at det er fuldkommen rigtigt, naar det er paastaet, at der Intet af Betydning vil være tilovers til saadanne Formaal, som kunne ønskes fremmede, naar man vil dække hele Beløbet til extraordinære Forsvarsforanstaltninger uden en Indtægts- og Formueskat. Derimod vil der aabenbart dog kunne blive ret klækkeligt tilovers, naar man vil dække idetmindste Halvdelen af Beløbet ved en saadan Skat. Naar den ærede Finantsminister igaar udtalte, at han ikke kunde være med til en Indtægts- og Formueskat, naar den ikke var absolut nødvendig, saa maa jeg dertil sige, at det kommer naturligvis i dette som i andre Forhold an paa, hvad man fortaar ved nødvendig. I gode Tider, som vi have for Tiden baade med Hensyn til vor Finantskasse, og naar vi se paa Udviklingen af Landets materielle Hjælpeskræfter, anser jeg det for nødvendigt, at vi gaa Noget fremad. Jeg vil ikke stille mit Krav, saaledes som det i tidligere Forhandlinger er stillet fra anden Side, at vor Status absolut skulde gaa saameget fremad som den kontraktmæssige Afbetaling af vor Gjæld udgjør; thi det forekommer mig ikke, at det er at stille Spørgsmaalet korrekt. For Tiden er den kontraktmæssige Afbetaling af vor Gjæld saa stor, at det forekommer mig at ville være for betydeligt et Krav at stille, at vi absolut skulde gaa saa meget fremad. I den kommende Tid kan det stille sig anderledes, da det er aabenbart, at den kontraktmæssige Afbetaling af vor Gjæld vil saa at sige svinde ind til Null, naar intet aldeles Uventet skulde indtræffe, og da er det, efter min Anskuelse, klart, at Kravet maa stilles højere. Jeg tror, at man skal stille sit Krav saaledes, at et vist passende Beløb — hvor stort det skal være, derom kan der forhandles — maa vi fornøftigvis gaa fremad i saadanne Aar som de nuværende. Hvad dernæst det andet Punkt angaar, anser jeg det ogsaa for nødvendigt, at der gives Midler til Raadighed dels til forskjellige andre Foranstaltninger, som maa foranledige ikke ube-

tydelige Udgifter, og dels ogsaa til visse Reforme paa Skattevesenets Omraade. Det er et Standpunkt, som jeg, og jeg tør sige mange Andre heri Thinget, stadig have indtaget, at der maatte, særlig f. Ex. hvad Toldskatten angaar, gjøres Regning paa, at man kunde nedfætte Beløbet noget og — jeg vil tilføje — ikke noget aldeles ubetydelig. Derfor staar det ganske vist for mit Vedkommende som nødvendigt, naar man vil have disse extraordinære Forsvarsforanstaltninger gennemførte, at man dækker en Del af Udgiften ved en overordentlig Skat, og jeg tror, at Alle ere enige om, at en saadan Skat maa være en Formue- og Indkomsskat. En anden Indvending, som den ærede Finantsminister fremsatte, var den, at han mente, at en saadan Skat albrig Lob sig gennemføre. Jeg vil tilføje, at der i saa Henseende kan være forskellige Meninger. Det har ganske vist forhen viist sig vanskeligt at gennemføre de tidligere Love, som gik ud paa en Indkomsskat; men Banskkelighederne have da aabenbart været af en saadan Art, at de, saaledes som Skatten kræves her i vort Forslag, formindskes. En af Hovedbanskkelighederne i denne Sag har været, at man ved en Indkomsskat ikke har villet tage noget Hensyn til Formuen, medens derimod en stor Del har været villig til at gaa ind paa en Indkomsskat, naar den ikke blev en Indkomsskat i Ordets rene Betydning, men en Skat, som tillige — direkte eller indirekte — tog Hensyn til Indtægtskilden, og navnlig om Indtægten stammede fra personligt Arbejde eller fra Formue. En anden Banskkelighed, som sikkerlig ogsaa har været tilstede, og som maatte særlig er tilstede i det andet Thing, er denne, at man overhovedet har frygtet for en saadan Skat, navnlig naar denne Skat enten blev en Skat, hvis Størrelse skulde bestemmes ved de aarlige Finantslove, eller ogsaa blev en eengang for alle bestemt va'rig Skat, men ogsaa i saa Henseende ville Banskkelighederne blive betydelig formindskede ved vort Forslag. Det kræver nemlig ikke en svævende Suppleringskat, men gaar ud paa en Skat, hvis Beløb ligesom ved andre Skattelove een Gang for alle er bestemt, der altsaa opføres ligesom alle andre Skatter paa Finantsloven med sit fast anslaaede Beløb. Den eneste Grændse, der er sat, er, at man ikke tænker sig, at den ikke bør overstige 3 Millioner Kroner om Aaret. En tredje Banskkelighed vil ogsaa upaatvivelig betydelig formindskes, naar Skatten knyttes som en extraordinær Skat til disse extraordinære Foranstaltninger og derfor bliver en Skat, som kun kommer til at lyde paa et vist Antal Aar. Det forekommer mig, at saavel de, der tro, at en Indtægts- og Formueskat kan være ønskelig som et Led i vort Skattesystem, som de, der ikke tro derpaa, fornøftigvis kunne enes om at prøve den i nogle Aar for derigjennem at gennemføre saadanne Foranstaltninger, som der her er Tale om. Viser det sig da, at de, der frygte